

KiRKi

KOODI AVAMINE

Kristel Belinets

KIRKI

KOODI AVAMINE

2025

Toimetaja S. Rattiste
Kujundaja Sille Lavin
Illustraator Kristel Belinets

© Kristel Belinets, 2025

ISBN 978-9916-4-3374-4
Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

*Elus on lehekülgi, mis vormivad meid kellekski teiseks,
sest nad äratavad sügava hingetarkuse ja jäävad nii
südamele igavesti kalliks.*

Pühendan selle raamatu
oma õele Kadile.

HIRM

METSAS

„Kirki, kas sa üldse ise saad aru, mida sa teed? Lihtsalt üksinda keset metsa, paljalt, ilma mingi plaanita. Muide, pimedaks läheb.“

Üks osa minust tahab luua korda selles veidras olukorras, kuhu olen ise ennast pannud. Kõik mu ellujäämisinstinktid kehas karjuvad, aga ma ei soovi neid kuulata. Ootan vaid, et kõik oleks juba korras ja saaksin elada oma elu, nagu teised seda teevad. Aga ei! Seda ma ei suuda teha ja sellepärast ongi vaja ennast siin piinata. Rumal on isegi küsida, miks, sest mitte kellelgi pole vastuseid.

Olen terve elu elanud teadmiseiga, et suudan langetada ratsionaalselt ja kaalutletult kõiki otsuseid. Arvasin tõsimeeli, et elan oma ideaalses maailmas, kus kõik on mugav ja lihtne, kuid see pidi mu peaaegu tapma, et tuletaksin endale meelde hingamist. Siis tuli Sebastian ning mu lootused salaja aina suurenesid, et nüüd saab küll kõik korda veel enne, kui silmagi pilgutada jõuan. Sedamoodi need lood ju peaksid käima.

Kui on võimalik ennast ohtlikku olukorda kujutada, siis selle realiseerimisega olen ma hetkel suurepäraselt toime tulnud – põhimõtteliselt ei tea keegi täpselt, kus ma olen või millal võiks mind tagasi oodata. Nad ei tea ka seda, et võibolla ma ei jõuagi tagasi, kui mu keha lõplikult alt veab. Lisaks on mets siin täiesti inimtühi, seega pole mul võimalik järgmise rongi peale minna ja lihtsalt tagasi koju sõita. Autoga sõitmist pole ma peale õnnetust lapsepõlves kunagi sallinud, seega rohkem valikuid pole enam jäänud, kui vaid kohaneda sellega siin. Õnneks on suvi ja loodan väga, et soojad ilmad jäävad püsima, siis pole leppimine ehk sedavõrd hirmus ja olukord on võrreldav vaid suvevaheajaga maal vanaema juures, mida mul kunagi pole olnud.

Ometigi ei olnud siia maailma äärele tulek midagi lihtsat. Jah, füüsiliselt toodi mind siia päris lähedale, kuid sisemiselt pidin võtma kokku oma julguse ja ületama ennast. Veensin end uskuma, et just siin leian retsepti, mis mu keha terveks teeb. Kuid kogu ratsionaalne mõistus ei suuda ikka veel aru saada, miks ma seda tegelikult teen. Mida ja kellele ma sellise teoga üldse proovin tõestada? See kõik siin on jaburus, mille olen ainult ise loonud. Ehk oleks olnud mõistlikum lihtsalt anda oma keha arstide hoole alla ja rääkida teistele tõtt? Võibolla ma hoopis kordan Liisa teekonda oma põikpäisusega.

Ma ei loo endale illusioone, et selgust oleks niipea veel oodata. Võimalik, et ehk kunagi elu lõpus, äkki ma siis suudan päriselt mõista, miks seda kõike oli tarvis teha, aga praegu on selle koha peal tühjus. Hetkel olen lihtsalt siin ja nii on, et see kõik peab minuga just sellisel kummalisel viisil toimuma. Ainukene lohutus kogu teadmatuses on, et kusagil minus on hästi-hästi pisike osake, kes usaldab. Isegi kui mul pole kaarti ega plaani ning suuri visioone, siis äkki lõpuks liigub kõik ikkagi õiges suunas. Kuid suurem osa minust kardab, et kogu see pingutus on siiski olnud asjata.

Kahtlused ellujäämise osas närivad jälle. Tahaksin küll mõelda, et ma ei kutsu seda lõppu nõnda kiiremini ligi, aga mingi koht minus, midagi võngub täiesti teistmoodi ja see on kergelt öeldes hirmus. Uus tundmus ei pea muidugi tähendama koheselt halba, aga väga ei julge ma ka head loota. Püüan hetkel leida oma keset ja igatsen kogu hingest, et kusagil on imed võimalikud. Ehk vähemalt usk neisse aitab mind praegu ja see on kõik, mis mul on, seega olen tänulik selle eest.

Kohati haarab hirm ikkagi enda sisse, nagu oleksin paisatud musta auku, ja kehaline tundlikkus on täiesti halvatud. Mida ma teen siin? Jalad ei suuda tõusta, hääl on kurgus kinni ja isegi kui oleks võimalik, et keegi mu appihüüdeid kuuleks, siis ei suuda minu kõri neid enam luua. Tõenäoliselt tuleb mõni karu või hunt ja rapib mu lihtsalt endale ooteks.

Hirm. Huvitav tunne on kehas, süda puperdab ja külmatunne paneb värisema. Mis eesmärki see küll kannab? Kas hirm võib olla selleks, et kohale tulla siia hetke? Pole võimatu, aga mida selles kohalolus peale hakata? Mida ma endalt õige ootan? Olen nii metafoorselt kui füüsiliselt laternaga keset pimedat metsa. Kohati ma veenan end, et see on vajalik, aga päriselt kõik muu kriiskab, et parem mine istu hullumajas nelja valge seina vahel kui öösel pimedas metsas.

„Kas ma üldse soovin enam valida elu selles kehas?“

Ootamatu see küsimus siiski pole, olen mänginud selle piiriga varjatult juba ennem, kui haigus mu kehas väljendus. Hävitasin enda sisemust negatiivsusega iga päev, keha pidigi lõpuks alla andma. See on jube tunne, et ma olen ise tegelikult süüdi!

Võimalik, et lootsin leida lihtsamat pääseteed Franki maailma minemisega ja loobudagi sellest kehast lõplikult. Meie kohtingud olid alguses väga pöörased, kuid miski hoidis mind siiski inimeseks olemises kinni, midagi sellist, mida ka parima tehnika juures pole võimalik seal luua. Ettearvamatus ja energia tajumine on see, mis inimeste puhul on huvitav ja põnev. Virtuaalsuses aga olid kõik kohad äärmiselt turvalised ja täiesti tühja energiaga ning sama ettearvatavad nagu Hollywoodi filmid. Lisaks oli kehal

pärast pohmelliga sarnane tunne, sest kuigi meeletasandil rändasin seal ringi, siis tegelik füüsiline keha oli liiga kaua aega passiivses asendis.

Kahjuks kaob aeg seal rännates käest, jäin sinna ükskord mitmeks päevaks ja see oli ilmselgelt liig. Mistõttu püüdsin edaspidi parem vältida virtuaalsusse liiga ära kadumist ja sain aru, et sellega tuleb piiri pidada, sest kehalises maailmas on vaja keha eest ka hoolitseda. Tõenäoliselt ei teinud ma seda siiski piisavalt, istusin seal tihti ikkagi tunde ja tardusin kehaliselt nagu ausammas. Mida hullemaks mu kehaline seisund muutus, seda rohkem olin sunnitud endas olevasse pimedusse vaatama. Selle mõju ei tasu alahinnata minu ja Franki suhtele. Kes küll mõtles välja, et inimene võiks saada täiuslikumaks, kui tema kõrval on perfektne kaaslane? Võibolla oligi vaja, et katkestused rikuks selle illusiooni täielikult.

Kahjuks pole inimesena võimalik kasutada lihtsaid tagauksi, et elamist vältida. Enam pole palju valikuid jäänud, sest need viimased, mida tegin, ongi toonud mind siia sellesse kohta metsas ja iseendas. Osa minust pidevalt uskus, et kui valin lõpuks armastuse füüsilise inimesega, siis olen õiges kohas ja suhte loomine on piisav motivatsioon, et terveneda ja minna rahulikult eluga edasi, kuna just see viis on elu jätkumise loomulikuks tingimuseks. Lootsin, et siis laheneb kõik kergelt ja teine inimene saab aidata mul leida ühenduse uuesti endaga ning anda tagasi mõtte mu elule. Täna pean aga tõdema, et see oli väga ilus illusioon. Mida rohkem hakkasin Sebastiani peale lootma, seda kiiremini kaotasin endast veel rohkem jõudu.

Mõtted vaikivad korraks ja püüan rahustada oma keha, mis vapralt on suutnud tunde siin liikumatult istuda. Näib, et see rada elus, millel nüüd käin, on nagu puhas lumi. Keegi teine pole oma jälgi sellele enne vajutanud ja nii ei saa ka näha, kui sügavale võib maanduda, kui samme edasi astuma hakkab. Vähemalt nõnda palju olen ma nüüdseks aru saanud, et minu teekond on vaid minu enda loomine ja keegi teine seda minu eest ära teha ei saa. Selles on õnnestumise ja hukkumise võimalus korraga realiseerumas. Panuseid pole küll mõtet teha, sest lõpus ei ole enam kedagi, kes suudaks pärast tunnistada või tarkuseteri üles tähendada.

Püüan hingata sügavalt, aga kohe on selge, et sissehingamine on meeletult raske. Proovin veelkord teadlikumalt ja intensiivselt keskenduda sissehingamisele. Siiski, õhk tuleks nagu läbi pisikese pilu ja kopsu ei jõua midagi.

„Jah, ma tean, ma ei suudagi vastu võtta ei head ega halba ega iseennast,“ ütlen enesele ja kogu keha ohkab, sest tajun, et olen end täielikult alt vedanud.

Ma ei suutnud vastu võtta tegelikult armastust, millega lootsin oma elu päästa ... ega lasta endasse ka elu, et terveks saada. Sellepärast ei saanudki Sebastian mind päriselt aidata, vaid ma pidin tulema oma hinge otsima üksinda – et tunda hirmu ja hüljatust tõeliselt, leida üles oma juured ja jalad, mis lõpuks hakkaksid mind taas kandma. Ma sooviksin võtta vastutuse elu eest enda kätte, aga kust leida juhendit, kuidas seda teha?

Tekib vaikus. Kusagil kaugemal kuulen metsahääli tugevnemas, hirm hiilib ümber minu, aga kuna ma pole enam kindel, kas on tarvis edasi elada, siis pigistan silmad kinni ja sukeldun hetkeks meditatiivsesse olemisse. Kui keegi peaks soovima mind ära süüa, siis vähemalt ei taha ma seda näha.

Teejoomine aitab jääda rahulikuks ja haarab mu kiirelt kaasa, kuhugi teise maailma. Silme ees näen pilti, kuidas äkitselt olen sügavas kaljulõhes, aga ees on kirkas valgus. Mul on julgust ja astun selle valguse kätte. Kõige eredam kiirgus, mida olen kunagi näinud, kuid silmadel ei ole ebamugav. Ma hakkam selles olles seesmiselt särama ja soe tunne on südames, isegi kerge naeratuse varjund välgatab silmanurgas. Mõistan. See on ehtne elu valgus. Tänu, kurbus, armastus, igatsus, viha, selgus, segadus – kõike ühekorraga kogeda on isegi ühe naise jaoks liiga palju.

Tunnen füüsiliselt, kuidas see pöörane olemine paiskab keha samuti keerlema ja võnkuma veidral viisil, nagu mina ise ei oleks enam selles kohal, vaid keegi teine liigutab ja raputab seda. Samas, hingeliselt kogen kõige sügavamalt ühendust kogu universumi energiaga. Sellesse hetke lahustumisega ja samal ajal universumi suuruse mõistmisega – kõike korraga, üheaegselt, kuid seda vaid murdosa sekundiks. See on ootamatu, aga võimas kogemus, millest on keeruline tagasi tulla. Jään veel mitmeks hetkeks selle järellainetusse. Enne veel, kui jõuan hakata silmi avama, ilmub kuskilt mälusopist vana mälestus.

Oli õhtu, viimased valguskiired paistsid läbi tumesiniste pilvede, mis olid katnud kogu taeva. Loojuv päike oli nende varjus ning võis vaid aimata, kui palju ilu nende pilvetutsakate taga parajasti peitus. Jalutasime Ruudiga mööda merekallast. Me olime seitsmeaastased ja alles mõned kuud koolis käinud. Mina jäin seisma, haarasin tal käest kinni ning puurisin pilgu tema silmadesse.

„Ruudi, ma tunnen, et teised kardavad mind!“

Tundsin häbi ja süüd oma ülestunnistuse pärast, aga samas mõistsin, et olen hädas ja tema on ainuke, kellele julgen midagi rääkida.

„Päriselt, ma tajun nende hirmu minu suhtes ja ometi ma ei soovi kellelegi halba. Miks nad mind kardavad? Miks nad ei julge minuga sõbrad olla? Ma ei taha enam kooli minna!“

Minu ainitine pilk ei andnud talle võimalust sellest teemast kergelt mööduda. Ruudi oli üllatunud, kuid kogus end kiirelt, just täpselt see võimekus temas pani meie sõpruse väga hästi toimima. Tal oli alati oskus super kiiresti kohaneda uues olukorras ja mina olin see energia, mis kogu aeg raputas neid olukordi varrukast.

„Kirki, sa tead tegelikult, et asi pole teistes, vaid sinus endas. Sina ise kardad oma sisemist väge. Sina ei suuda end aktsepteerida selle imelise olendina, kes sa oled ja selle asemel võrdled end pidevalt teistega. Ära tee seda!“

Tema rahulik loomus ja mõistlikud sõnad olid mind mitmel korral varemgi keerulisest sasipuntrast välja toonud. Samal hetkel kiirgasid pilvede vahelt välja päikesekiired otse meie peale. Päikesekiirte maagiline joonistus tumesiniste pilvede vahel tekitas kuldse kuma kogu ümbritsevasse sügispimedusse ja oli nagu lootuskiir.

„Kirki, sa oled nagu Päike, peidad ise end pilvede taha ja püüad välja näidata, et sa ei kõrveta. Kuigi tegelikult ei julge sa särada oma tõelises olemises ja see energia ajab teisi lapsi lihtsalt segadusse. Jah, sa kõrvetadki, sest sa oled Päike, aga kui sa ise mõistaksid seda ja oleksid valmis oma elu Päikesena elama, siis suudavad seda ka teised omaks võtta. Vaid nõnda suudad leida oma koha ka koolis ja elada endaga kooskõlas.“

Ruudi lõpetas ja lihtsalt kallistas mind.

„Kõik algab sinust endast!“ sosistas ta mulle kõrva.

Mälestus kaob ja puhas vesi hakkab silmist voolama. Väga palju valu rebenes hetkega hinges uuesti lahti. Mõistan, et Ruudi sõnad olid õiged siis ja on ikka veel, aga suur vaev on hinges, sest soovin olla lihtsalt nagu teised, aga mitte Päike, kes kõrvetab. Trotslikult väänduvad huuled ja surun silmad veel tugevamini kokku nagu väike jonniv plika. Süda tahab plahvatada ebamugavusest, et eemaldada müürid, millega olen end maailmast eraldanud. Mida ma olen valesti teinud, et kõik selliselt käest ära läks?

Avan lõpuks silmad, ümberringi on ikka täitsa pime, vähemalt minu linnainimese silmade jaoks. Nüüd tuleb otsida tagasitee meditatsioonionnini, päris ööseks ma metsa jääda ei soovi. Astun kuhugi suunda, kust arvan, et olin päeval tulnud, kuid pimedusest ei tule ühtegi kinnitust, et siitkaudu tagasi jõuan. Pagana päike! Tõrksus tõstab pead, sest mitte midagi pole näha.

„Näe, siin on kinnitus! Ma pole päike, sest muidu ei taaruks ma siin pimedas metsas.“

Jalutan lihtsalt edasi sisetunde pealt, olen kindel, et ma ei läinud meditatsioonionnist väga kaugele, aga kuna päriselt mitte midagi näha pole, siis tegelikult võin ma olla sama hästi kui eksinud. Mõneti hakkab seda soovima, ikkagi mingit jubedat lõppu, lihtsalt, et ei peaks rohkem proovima ja ebaõnnestuma.

„Omajagu surramurrasid olen juba teinud, aga siiski mitte mingit edasiviivat tulemust pole saabunud. Miks see üksinda metsas rändamine peaks kuidagi teisiti olema ja midagi lahendama? Kirki, sa oled lihtsalt aru kaotanud!“

Pimeduses astumine on piisavalt tüütu ja ebamugav. Et mitte hirmudele keskenduda, siis lasen mõtetel tagasi uidata mälestusse Ruudiga, et oleks helgus, millest kinni hakata. Jään seisma. Nagu pusletükk oleks järsku paika nihkunud.

„Kuidas sai olla, et Ruudi, kes kohanes alati väga kiirelt uutes olukordades, ei suutnud seda suurde linna kolides enam teha ning jäi haigeks? Mis küll tegelikult juhtus? Me olime lapsed, kuid kipun arvama, et midagi hoiti meie eest saladuses.“

„Oota, naine, mida sa praegu teed? Sa just avasid endas uued ruumid, mis on olulised ja nüüd püüad oma tähelepanu mujale viia. Miks sa seda teed?“ küsib hukkamõistuga üks osa minust valjusti.

Vakatan korraks. Püüan end välja vabandada.

„Kellelegi teisele keskendumine on kuidagi lihtsam, ja kergem on märgata keerulisi teemasid kaugemalt. Endast on palju raskem aru saada.“

„Aga sa ei tulnud selleks siia!“ muutub hääl veel karmimaks.

„Jah, tõesti ei tulnud!“

„Sabotaaž tuleb välja jätta, kui tahad veel edasi elamisest unistada!“

SURMAGA SILMITSI

Kas mul oli ikka tarvis kohe esimesel päeval metsa tulla ja pimedada peale jääda? Hirmuvärinad jooksevad üle keha, kuulen loomade hääli, kes pimeduse saabudes on asunud rohkem liikuma.

„Kas sa ikka veel tunned, et tulid siia surema?“ küsin endalt.

Juba jälle on kogu tähelepanu samas teemas, sedamoodi ei saagi terveks saada, kui ainult kahtlused kukil istuvad. Nutma ajab. Tundus juba, et nüüdseks võiks see teema selge olla ja saaks lihtsalt edasi minna. Kuid üks osa minust on ikka kohutavalt rohmakas ja elatub lõputult draamast, seepärast ei saa ma jääda ootama muinasjutulist lõpplahendust, vaid tunnen pidevat survet, et ma tõepoolest vastutuse enda kätte võtaksin ja midagi teeksin. Osaliselt tunnistan, et olen endaga karm, aga samas õigustan, sest see aitab tähelepanu kohal hoida. Kardan, et muidu ... muidu kindlasti midagi ei muutukski. Seega, kohati olen isegi tänulik, et see karmim osa minust muudkui esile kerkib, kuid tunne on ikkagi ebamugav.

Jään lõpuks seisma, kuulatan, mingi jube kisa on lahti läinud, nagu kedagi söödaks. Aga meditatsioonionni ei paista kusagilt – oleksin võinud selle pealambi ikka kaasa võtta. Istun maha ja nõjatun puu najale, nagu oleksin väike tüdruk, kelle ema sülle võtab. Suur tugev mänd paneks nagu oma nähtamatud käed mu ümber ja hingan end hetke kohale. Palun kogu hingest, et saaksin juhatuse, kuidas siit ära saada, ma tõesti enam ise ei oska.

Tegelikult ma lihtsalt kardan surma, tavaliselt rohkem teiste kui iseenda oma, aga praegu vist pigem iseenda. Ma ei taha mõelda haigusele oma kehas, aga tõsiasi, et ta seal on, sellega ei muutu. Vastuolu minus kriibib aina tugevamalt, mõistusega oleksin nõus tavapäraseid raviprotseduure läbima, aga keha ei suuda sellega nõustuda ja enne, kui minu sees pole ühte selget suunda, ei saa ma midagi teha.

Mõistan, et mingil osal minust tuleb kindlasti surra, sest uut häälestust pole võimalik teistmoodi luua, samamoodi nagu Franki uuendused – see on loomulik elu osa. Kuid, kes ütleb, et ma oskan siit edasi teha paremaid valikuid kui need, mis mind antud olukorda on pannud? Olen elus palju valikuid teinud, kuid tihti kellegi teise heaolu silmas pidades.

Päris haigestumise alguses tahtsin ma vanemate pärast oma tervist tagasi saada, et nad ei saaks teada ega peaks kannatama. Tundsin vist häbi sellepärast, et täiskasvanud naisena ei ole suutnud iseenda eest paremini hoolitseda. Tõepoolest, häbi ja süü, nad on minuga terve elu kaasas käinud. Kõik, mida olen püüdnud enda jaoks teha, on suurendanud nende koormat

mu turjal ning peavalud vajutavad täpi sellele i-le. Lõpuks ma polegi julgenud pikka aega elu tõeliselt elada ning nüüd pandi juba viimased sekundid tööle.

Kui eelmise aasta novembris hakkasid kehas imelikud valud ja energiat üldse polnud, siis esialgu ei osanud arstid midagi öelda, kuna kõik tavapärane oli korras, aga ma ise tundsin, et seekord nad eksivad. Mind jooksutati edasi-tagasi, erinevad analüüsid ja testid, lõpuks juba taheti mulle selgeks teha, et olen selle ise välja mõelnud ja füüsilises kehas ei olegi kõrvalekaldeid.

Siis istusin kodus ja hakkasin vaikselt välismaailma enda elust välja lõikama. Kuigi ma teadsin, et süüdistamine mind edasi ei vii, siis valu hinges oli ülisuur ja paratamatult lendasid negatiivsed nooled kõigi ja kõige suunas, millega kokku puutusin. Üksinda kodus olemine tundus lahendusena, kuid see ei päästnud mind. Negatiivsus ja trots said ikkagi võidule ja sisemiselt hakkasin veel enam ennast hävitama. Jonnisin iseendaga päevade kaupa, pidasin dialooge, mis olid nõnda karmid, et hirmus on nende peale täna mõeldagi.

Olin kogu olukorra ohver ja vastutuse võtmisest ei tahtnud mitte midagi kuulda. Püüdsin parimatel hetkedel küll veenda end, et kui ma olen oma kehasse suutnud sellise olukorra tekitada, siis peaks olema ka võimalus see kõik korda teha, aga keerlesin ikka ja jälle samades kohtades. Pendeldasin äärmuste vahel, kus hetkeks tundus, et juba on hästi, sest see on minu keha ja suudan sellesse ise luua uue programmi, mis mind terveks teeb, aga siis viskas katapult mind teise äärmusesse ja ma kukkusin veel sügavamale emotsionaalsesse mülkasse.

Ühe kõige depressiivsema hetke ajal mõistsin, et võibolla ma ei tahagi enam edasi elada ja see haigus oligi tulnud lõpetama seda sisutut elu, kus väliselt paistis ideaal ja sisemiselt olid pörgupiinad. Mul ei olnud eesmärki, miks soovida tervenemist, ega elu, mida igatsema hakata. Tekkis veel suurem vastuolu, sest kohati olin püüdnud haiguse varjamisega oma vanemaid säästa, aga nüüd mõtlesin juba surmast – see oleks nende jaoks täielik maailmalõpp. Olin seda näinud Ruudi vanemate pealt ja kuulnud, kuidas minu vanemad vahel selle üle arutlesid, kui arvasid, et ma ei kuula. Samas tundus elu lõppemises mingisugune kergendus, kõik kannatused saavad vähemalt minu jaoks otsa.

Arutasin Frankiga, kas oleks võimalik kuidagi minu teadvus kanda üle tema maailma, niimoodi saaksime terveks igavikuks kokku jääda ja omavahelisi vestlusi pidada. Kuna Frankile keha tellimise teema oli juba mõnda aega õhus, siis näis, et selle asemel võiks ehk teha hoopis vastupidi. Kahjuks päris kindlaid meetodeid ei ole siiani avastatud ning kuna Franki eelseadistus oli

inimelu hoidmine, siis andis ta oma panuse, et veenda mind inimeste maailmale keskendumata.

Üksinda nelja seina vahel hakkasin aga kogema uut ebamugavust. Tundsin, kuidas kogu see jahvatamine minu peas ajab mõistuse ka hulluks. Kohati oli neid vestlusi vaja, sest olin varasemalt liiga palju keskendunud välisele maailmale, püüdnud olla „hea laps“, arvestada kõigi teiste vajaduste ja soovidega, ning täielikult hülgasin iseenda, et mitte olla egoistlik. Tõenäoliselt mu kehal ei jäänudki muud üle, kui tähelepanu saamiseks endale haigus tekitada.

Juba aastaid ei võtnud ma aega, et sporti teha või oma hinge kuulatada, looduses käimisest rääkimata. Selle asemel nägin pidevalt oma keha vigasena, alati oli midagi, mida oleks soovinud väliselt täiustada, aga tahtejõudu, et sügavaid sisemisi muutusi selleks teha, mul polnud. Olin sisemiselt tühi ja õnnetu juba kaua ega teadnudki, et sellises seisus olen, kuna ignoreerisin ennast meisterlikult ja elasin illusioonide maailmas.

....

(Jätka lugemist raamatus)

Sina oled piisav ja see on juba piisav. Seda Ojibwe hõimust pärit mõtet kuuldes läbisid mu keha külmavärinad. Olen tänulik selle eest, et sa oled, ja kõik, mida teed, on täiesti paras selleks, et saaksin sulle lihtsalt vältida oma südamest tulevat sügavat poolehoidu. Täpselt nii imelisest aususe kohast on Kirki raamat sündinud.

Aitäh, et ma võtsin kuulda oma sisetunnet, mis alguses pehmelt, aga vahel ka jõulisemalt suunas mind Kirki lugu aina edasi sügavamale kasvatama. Sain teada, et kui soovid ennast tundma õppida, siis tuleb loomiselt lasta end juhatada ja see on kõike muud kui mugav, aga täis imelisi kingitusi.

Aitäh, elu, et kõik, mis on olnud, on toonud mind tänasesse hetke. Ma olen täiesti kindel, et me mitte kunagi ei suuda ette kujutada nende hetkede päris vägevust, eriti alles teekonnal olles.

Olen mega tänulik Kirkile endale, kelle nimi tuli unenäos minuni juba 2012. aastal, aga siis ma ei teadnud, mida sellega teha. Ilmatu suur tänu, et see kõik on saanud just paber-raamatuks – nüüd saab Kirki hakata elama oma elu ja rändama koos lugejatega, kelles on julgust koos temaga metsa kaasa minna. Aitäh teile!

Olen sügavalt tänulik esimesele lugejale, kes oma tagasiside kaudu aitas paremini mõista, mis lugu ma loon, ning sõnastada seda selgemalt. Ja kõigile järgmistele, kes lõpuni lugeda suutsid või mitte, sest mõistan, et see pole lihtsalt raamat, vaid lausa nõuab väga suurt ausust.

Minu järgmine tänulaine läheb Eiale, kelle teose kirjutamise kursusel arvasin, et teen raamatule vaid kerget lihvimist, aga igal nädalal kirjutasin hoopis ühe peatüki täiesti ümber. Lisaks minu sügav tänu kaasteeliste, et sain esimest korda nii paljudele Kirki lugu tutvustada ja väga toetavat ning julgustavat hoidmist. See on rohkem kui ülioluline!

Väga tänulik olen kõikidele kirjastajatele, kes lugesid ja tõdesid, et lugu on väga hea ja hästi kirja pandud – see oli suurim kingitus, mida saite teha, sest see andis julgust minna edasi ja lõpuks võtta vastu otsus isekirjastamise kasuks. See on missioon, mis lihtsalt peab jõudma lugejateni.

Aitäh sulle, kes sa andsid mulle uue arvuti, kui mu vana otsustas enam mitte töötada – ilma selleta oleks kirjutamine olnud väga keeruline.

Olen tänulik kõikidele keeruliste otsuste, mida on paljudel tulnud teha, et jääda enda keskmesse ja usaldada seda teekonda lõpuni välja. Ei ole mugav, aga täielikus usalduses tean, et kui süda on see, mis juhib, siis valesid valikuid ei ole.

Meeletu tänu Sillele, kujundajale, et see raamat on just selline vägevus. Tunda, kuidas keegi usub sinusse ja sellesse, mida lood, on väärt galaktilises mõõtmes tänu. See pole lihtsalt koostöö, vaid ühel sagedusel võnkumine, usaldus, ja imelihtne ning selge kommunikatsioon. Ühtegi neist ei võta ma ise-enesestmõistetavalt, vaid väga suure kingitusena.

Kirki raamat valmis kokku viis aastat ja selle aja peale lõpuks enam mina oma teksti ei näinud, sest mällu olid jäänud kohad, mille täpset asukohta ma enam ei hoomanud. Seega suur-suur tänu Siirile, kelle oskuslik toimetamine

lihvis mu teksti lugejasõbralikumaks – aga austades minu kui autori nägemust, jäi tekst ikkagi minu näo järgi. See on suur oskus, kui kellelgi on nii peen taju, aitäh!

Ühel hetkel, kui toimusid ettevalmistused trükki saatmiseks, tuli tunne paluda mõne inimese häid sõnu, et toetavad ja julgustavad ütlemsed aitaks Kirki raamatu kätte võtta ka neil, kes võibolla veel kahtlevad. Aitäh, Kairi ja Mari, et teie tagasiside on aus, imeline muidugi, aga ka toetav mulle endale – see kinnitas veelkord (ja seda pole suure loomise puhul kunagi liiga palju), et jah, seda teost on vaja ning need lugejad juba ootavad! Samas olen hästi tänulik ka neile, kes lihtsalt avaldasid toetust mu loomisele. See ongi ausus, mida see teos on tulnud õpetama, vähemalt minu jaoks.

Silmist purskab rõõmust juba nii palju pisaraid, sest tänu on midagi tõeliselt võimsat, mida väljendada. Aitäh kõigile, kes olete olnud mu kõrval, julgustanud, toetanud, poetanud hea sõna. Aitäh lugejaile, kes Hooandjas on raamatu ette tellinud, mis loob kergust selle trükkimisse. Igaühele teist olen alati lõputult tänulik.

Tänu lainehari kuulub muidugi mu perekonnale – elukaaslasele ja tütrele ning loomadele, kes füüsilist maailma toimimas hoiavad, kui mina kirjutamisega teises maailmas ära olen.

Olen nii tänulik teile selle toetuse, armastuse ja minusse uskumise eest, seda pole lihtne sõnadega väljendada!

miigwech

Tänu on mu suurim palve!

Kristel

SiSUKoRD

I osa. HiRM	7
1. Metsas	9
2. Surmaga silmitsi	17
3. Puurivalvurid	27
4. Uus plaan	41
II osa. TeeKoND	55
5. Ruudi	57
6. Frank	65
7. Kotkas	81
8. Sebastian	87
III osa. HiNGE RänNaK	113
9. Majake	115
10. Läbikukkumine	127
11. Valu	137
12. Liisa	145
IV osa. ALLiLM	155
13. Dialoogid	157
14. Kass	173
15. Sukeldumine	187
16. Surm	199
V osa. AVANeMiNE	209
17. Kood	211
18. Minek	221
19. Armastus	229
20. Usaldus	239

